

CANONNE PE CELE 8 GLASURI LA
SFÂNTA CUVIOASĂ
PARASCHEVA DE LA IAȘI
(14 OCTOMBRIE)

Text și partituri după melosurile bisericești încetățenite,
și îndeosebi după cele aghiorite

Scrise în Sfânta și Marea Mănăstire a Vatopedului
din Sfântul Munte al Atonului,
în luna iulie a anului 2022

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Cuprins

Introducere (Pr. Dragoș Bahrim)	9
Viața și petrecerea și luptele și istorisirea în parte a minunilor Cuvioasei Maicii noastre Parascheva	15
Notă asupra ediției	29
Canoane pe cele 8 glasuri la Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași	33
Glasul 1	35
Glasul al 2-lea	43
Glasul al 3-lea	50
Glasul al 4-lea	57
Glasul al 5-lea	63
Glasul al 6-lea	69
Glasul al 7-lea	75
Glasul al 8-lea	81
Adaos de tropare în cinstea Cuvioasei Parascheva	87
Lista irmoaselor canoanelor, cu melosurile lor irmologice	89
Lista podobiilor troparelor, sedelnelor, condacelor, exapostilarilor, stihirilor și megalinarilor, cu melosurile lor	93
Partiturile Canoanelor pe cele 8 glasuri la Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași	97

Introducere

Imnografia, alături de iconografie, rămâne principala formă de cinstire liturgică a sfinților Bisericii Ortodoxe. De aceea, până astăzi, canonizarea unui sfânt presupune ca elemente fundamentale ale dosarului pregătitor, compunerea slujbei și pictarea icoanei acestuia, ele devenind ulterior normative Bisericii. Inspirați de harul Duhului Sfânt, nu doar în opera lor poetică, înșiși imnograful Bisericii au ajuns să fie cinstiți ca sfinți. Imensul tezaur imnografic al Bisericii utilizat în cărțile de cult sau păstrat discret încă în manuscrisele bizantine risipite în toată lumea, îl datorăm mai ales Sfinților Ioan Damaschinul, Cosma de Maiouma, Andrei Criteanul, Gherman al Constantinopolului, Iosif Imnografalul, Teofan Graptul, Teodor Studitul, Ioan Mavropous și multor alora, deși scrierea de imne, canoane sau acatiste nu au încetat niciodată după epoca lor.

În mod paradoxal, deși popularitatea Sfintei Parascheva din Epivata, cunoscută în aceste zile mai mult drept Sfânta Parascheva de la Iași, a fost în continuă creștere până astăzi, mai ales datorită aducerii sfintelor ei moaște de la Constantinopol la Iași de către Domnitorul Vasile Lupu (1641), imnografia în limba greacă și în română care i-a fost dedicată a rămas foarte sumară. Există și explicații ale acestui fapt. În primul rând, fiind o sfântă ce a trăit în secolul al X-lea și începutul celui de-al XI-lea, a avut o cinstire locală la început, neintrând imediat în Sinaxarele oficiale. Imnografia Mineiilor era definitivată la acea dată. Abia mutarea moaștelor sale în prima jumătate a secolului al XIII-lea din Kallikrateia în Târnovo (1230-1231) a făcut ca Sfânta Paraschiva să înceapă să se bucure de o largă evlavie în lumea slavă și de o imnografie corespunzătoare, dar în limba slavonă, nu în limba greacă. Foarte probabil, să fi existat și în lumea greacă o imnografie poate similară, dar din păcate nu au supraviețuit până la noi urme ale acesteia. În orice caz, după o analiză paleografică, lingvistică și istorică meticuloasă, profesoara Evelina Mineva de la Atena a reușit să demonstreze recent¹ că cea mai veche *Viață* greacă a Sfintei Parascheva

¹ EVELINA MINEVA, *The Byzantine Hagiographic and Hymnographic Texts on St Parasceve of Epibatae. Part I. The Byzantine Vita of St Parasceve of Epibatae or the Vita by „Vasilikos the Deacon”*, Institute for Literature, Bulgarian Academy of Sciences, Sofia, 2017; anterior, a se vedea EVELINA MINEVA, *Пет химнографски творби за св. Петка Търновска (XIII-XV B)*, Iztok-Zapad, Sofia, 2005.

(BHG 1420z)² este de fapt *Viața* scrisă de diaconul Vasilikos în timpul Patriarhului Nicolae al IV-lea Muzalon al Constantinopolului (1147-1151) și a Împăratului Manuel I Comnenul (1143-1180), socotită pierdută. Această *Viață* greacă a stat la baza compunerii celui mai vechi canon în limba slavonă păstrat³, dar nu și la baza tradiției hagiografice și imnografice slavone ulterioare (bulgare și sârbe), care începând din secolul al XIV-lea se dezvoltă independent de tradiția bizantină, greacă.

Deși nu s-au păstrat canoane bizantine dedicate Sfintei Parascheva, există totuși o mărturie imnografică foarte prețioasă, unicat, o serie de 6 stihiri, trei pe glasul 5 și trei pe glasul 6, scrise de Sfântul Marcu Evghenicul, editate deja de aceeași Evelina Mineva în volumul ce cuprinde integrala operei imnografice a Mitropolitului Efesului⁴. Ce arată aceste versuri, este că evlavia constantinopolitană la Sfânta Parascheva nu s-a stins în epoca pelerinajului său în lumea slavă, dimpotrivă, ele fac referire la o biserică⁵ închinată Sfintei Parascheva în Constantinopol⁶ sau în imediata apropiere, pentru care nu mai există nici o altă mărturie din epocă. Doamna Mineva indică și posibilitatea ca acest cult al Sfintei să se fi desfășurat într-una din cele două biserici închinată omonimei, Sfintei Mucenițe Paraschevi Romana⁷, sau în vreo mănăstire apropiată. De asemenea, nu este exclus ca în momentul în care scrie Sfântul Marcu aceste stihiri să fi fost restaurată cea mai veche biserică construită Sfintei Paraschiva

² Această hagiografie se păstrează doar în două manuscrise, *Gothoburgensis gr. 4* din Göteborg și *Conventi Soppressi B1., Camaldoli 1214* din Florența, iar ediția ei critică se găsește la EVELINA MINEVA, *The Byzantine Hagiographic and Hymnographic Texts on St Parasceve of Epibatae*, pp. 196-288; o ediție anterioară a publicat FRANÇOIS HALKIN, „Sainte Parascève la Jeune et sa vie inédite BHG 1420z”, în *Studia Slavico-Byzantina et Medievalia*, vol. I, Ivan Dujčev Centre for Slavo-Byzantine, Sofia, 1989, pp. 281-292. Traducerea acestui important text hagiografic, realizată de monahia Parascheva Enache, se poate găsi mai departe, în acest volum.

³ EVELINA MINEVA, *The Byzantine Hagiographic and Hymnographic Texts on St Parasceve of Epibatae*, pp. 183-192.

⁴ EVELINA MINEVA, *To υμνογραφικό έργο του Μάρκου Ευγενικού*, Atena, 2004, pp. 283-286. Traducerea acestor stihiri a fost lucrată de monahia Parascheva Enache și publicată pe pagina <http://www.parohiacopou.ro/sf-marcu-evghenicul-stihiri-la-sfanta-cuvi-oasa-paraschiva>.

⁵ Amintirea bisericii Sfintei este în a patra stihiră: „Și acum păzește de toată primejdia pe cei ce te cinstesc pe tine în *sfânta ta biserică*, rugând pe Hristos să ne dăruiască nouă pace veșnică.”

⁶ Că este vorba de Constantinopol și de un cult al Sfintei Parascheva, vedem din ultima stihiră, în care se cer mijlocirile Sfintei: „Păzește de cutremur, de foamete, de ciumă, de toată vătămarea și de năvălirea barbarilor *Cetatea cea împărătească* și locurile și țările de primprejur care *cu strălucire prăznuiesc cinstita ta serbare* și întru care ca un pom bun ai rodit roadele virtuții. Căci poți toate întru Dumnezeu Cel ce slăvește pe toți cei ce-L slăvesc pe El prin dumnezeiești fapte, Parascheva, cu totul fericită, slava fecioriei, rugând pe Hristos să ne dăruiască nouă pace și mare milă.”

⁷ R. JANIN, *La géographie ecclésiastique de l'empire byzantin*, I: *Le siège de Constantinople et le patriarcat oecuménique*, 3: *Les églises et les monastères*, Paris, 1969, p. 405.

în Kallikrateia, deoarece multe texte panegirice, encomiastice sau innografice s-au scris în astfel de momente. Imboldul Sfântului Marcu de a scrie versuri închinare Sfântei Parascheva se poate datora ori vreunei intervenții speciale a Sfintei în viața sa sau a familiei sale, ori legăturii strânse de prietenie pe care a avut-o cu Patriarhul Iosif al II-lea, despre care, unele surse spun, că ar fi fost de origine bulgară⁸.

Reîntoarcerea în Constantinopolul ocupat de turci a moaștelor Sfintei Parascheva, în secolul al XVI-lea, nu a condus la o dezvoltare a cultului acesteia, dimpotrivă, Synadinos, un preot grec din Serres din secolul al XVII-lea, își exprima regretul pentru faptul că moaștele Sfintei Parascheva nu au făcut minuni în Constantinopol, punând aceasta pe seama nepăsării celor care le aveau în posesie, fapt nemaîntâlnit odată cu mutarea lor la Iași:

Să spunem și aceasta: dar de ce a făcut minuni Sfânta în Bogdania (Moldova)? La aceasta zicem: pe bună dreptate a făcut minuni, pentru că arată Hristos la Sfânta Evanghelie: „Credința ta te-a mântuit”, și acolo unde este credință, mari minuni și semne se fac. De asemenea, și (față de) aceștia, pentru ca să arate multă evlavie și multă credință și dragoste, Sfânta a săvârșit minuni. Însă, la Constantinopol, pentru ce ea nu a făcut minuni, când o aveau de vreo 200 de ani? Spunem la aceasta: pe bună dreptate Sfânta nu a făcut minuni, pentru că o țineau aruncată într-un colț (al bisericii) și nu au arătat vreo cinstire sau evlavie către dânsa, ci ziceau numai: „O sârboaică! Și ce a făcut (ea)? Și ce a făcut-o sfântă? (ce a sfințit-o?)”, și erau în necredință. Iar pentru aceasta ea nu a făcut cât de cât minuni (la Constantinopol).⁹

Odată cu sosirea la Iași a moaștelor Sfintei Paraschiva, apar și compozițiile innografice în limba greacă¹⁰, pe lângă cele slavone, care erau, cu siguranță, folosite în cult. Prezent la Iași cu ocazia Sinodului de la Iași (1642), învățatul delegat al Patriarhiei de Constantinopol, Meletios Syrigos¹¹ (1585-1664), compune

⁸ Cf. EVELINA MINEVA, *To υμνογραφικό έργο του Μάρκου Ευγενικού*, Atena, 2004, p. 103.

⁹ PAOLO ODORICO avec collaboration de S. ASDRACHAS, T. KARANASTASSIS, K. KOSTIS, S. PETMÉZAS, *Conseils et mémoires de Synadinos, prêtre de Serrès en Macédoine (XVIIe siècle)*, Editions de l'Association „Pierre Belon”, 1996, pp. 163-165; traducerea în limba română preluată din PETRE Ș. NĂSTUREL, „Un nou izvor grecesc despre Vasile Lupu și moaștele Sfintei Paraschiva”, în *Înșiruire istorice*, Editura D, Aalborg, Danemarca, 2000, pp. 118-122, reluată în BOGDAN-VLĂDUȚ BRÎNZĂ (ed.), *Noi considerații referitoare la aducerea moaștelor Sfintei Cuvioase Parascheva la Iași*, Editura Doxologia, Iași, 2021, p. 21.

¹⁰ LOUIS PETIT, *Bibliographie des akolouthies grecques*, Bruxelles, 1926, pp. 228-229.

¹¹ Meletios Syrigos era originar din insula Creta. A studiat în Veneția și Padova, apoi s-a întors în Creta unde a devenit monah și mai târziu egumen al Mănăstirii Apezanon. Ulterior a locuit pentru diverse perioade de timp în Istanbul, Iași, Kiev sau Chios din cauza conflictelor teologice repetate pe care le-a avut cu patriarhii de Constantinopol Chiril Lucaris și Partenie al II-lea. Abia în 1651 rămâne definitiv în Istanbul, murind în 17 aprilie 1665. A avut o viziune teologică anticatolică și antiprotestantă. A compus multe canoane innografice. Despre el ca innograf la Kiev a se vedea articolul lui TATIANA BORISOVA, „Hymnographic Complex by Meletios Syrigos Dedicated to the Kyivan Cave Saints and All Russian Saints in the Russian Tradition”, *Scrinium*, 17, 2021, pp. 1-27; despre activitatea generală a lui Meletios Syrigos a se vedea V.G. TCHENTSOVA, „Мелетий Сириг”,

un canon¹² Sfintei ocrotitoare a Moldovei, ce a stat la baza slujbei tipărite în iunie 1692 de Șerban Greceanu și ieromonahul tipograf Antim Ivireanu, cu sprijinul financiar al Domnitorului Constantin Brâncoveanu, căruia îi este dedicată¹³. Volumul conține și o slujbă a Sfântului Grigorie Decapolitul, deoarece ambii nu aveau slujbe în Mineiele grecești¹⁴. Slujba greacă a Sfintei Parascheva a fost tipărită pentru a doua oară la Iași, în 1817, de către starețul Mănăstirii „Sfinții Trei Ierarhi”, Serafim de la Karakalou¹⁵. Această ediție conține și Sinaxarul scris de același Meletios Syrigos¹⁶. Ultima ediție greacă a slujbei, la care s-a adăugat un Paraclis al Sfintei Parascheva¹⁷, a fost tipărită cu traducerea în limba română pe o coloană alăturată, tot la Iași, în 1841, cu cheltuiala Arhimandritului Nicodim de la „Sfinții Trei Ierarhi” și cu binecuvântarea Mitropolitului Veniamin Costachi¹⁸.

Deși în manuscrisele muzicale există cântări dedicate Sfintei Parascheva¹⁹, de slujbe complete în limba română s-a bucurat destul de târziu, prima prezență

în *Πравославная энциклопедия*, t. 44, Moscova, 2016, pp. 591-594; K. SATHAS, *Νεολληνική φιλολογία*, Atena, 1868, pp. 255-260; K. ΔΥΟΥΝΟΥΝΙΟΤΗΣ, *Μελέτιος Συρίγος*, Atena, 1914; GERHARD PODSKALSKY, *Griechische Theologie in der Zeit der Türkenherrschaft (1453-1821)*, München, 1988.

¹² Despre acest canon și o ediție a lui se poate vedea articolul lui Theodoros Zissis, „Ἁγία Παρασκευὴ ἢ Ἐπιβατηνὴ καὶ ἄγνωστος Κανὼν τοῦ Μελετίου Συρίγου εἰς αὐτὴν”, *Kleronomia*, 11, 2, 1979, pp. 317-340.

¹³ *Ἀκολουθία τῆς τε ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Παρασκευῆς τῆς νέας καὶ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τῆς Δεκαπολίτου ἅμα καὶ τῶν προεορτίων τῆς ἐν τῷ ναῶ εἰσόδου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου... τυπωθεῖσα προσταγῆ καὶ δαπάνη τοῦ Ἰωάννου Κωνσταντίνου Μπασαράμπα βοεβόδα πάσης Οὐγκροβλαχίας... Ἐν τῷ Μπουκουρεσιῶ, τῆς Οὐγκροβλαχίας, 1692. Κατὰ μῆνα Ἰούνιον. Παρὰ τοῦ ἐλαχίστου ἐν ἱερομονάχοις Ἀνθίμου τοῦ ἐξ Ἰβηρίας.*

¹⁴ Nici în ultimul veac situația nu s-a ameliorat. Cea mai titrată ediție a Mineielor în limba greacă, publicată la Roma între anii 1888-1901 nu conține o slujbă a Sfintei Parascheva în data de 14 octombrie, deasemenea nici Mineiele folosite astăzi în Bisericile de limbă greacă nu conțin o astfel de slujbă.

¹⁵ *Ἀκολουθία τῆς τε ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Παρασκευῆς τῆς Ἐπιβατηνῆς. Νῦν ἐκ νέου ἐπιμελῶς διορθωθεῖσα καὶ προσθήκαις πλουτισθεῖσα, τύποις τε ἐκδοθεῖσα σπουδῆ καὶ δαπάνη τοῦ πανοσιωτάτου ἀρχιμανδρίτου καὶ καθηγουμένου τῆς ἱερᾶς μονῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν κυρίου Σαραφείμ, τοῦ Καρακαληνοῦ, καὶ τοῦ Α.Μ.Γ. Ἐν Ἰασσίῳ 1817.*

¹⁶ La pp. 16-20. Așa cum a arătat EVELINA MINEVA, sinaxarul este o prescurtare a *Vieții* lui Vasilikos; cf. EVELINA MINEVA, *The Byzantine Hagiographic and Hymnographic Texts on St Parasceve of Epibatae*, p. 153.

¹⁷ Aflat în manuscrisul 113 din Biblioteca Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, datat în 1813.

¹⁸ *Slujba cuvioasei maicii noastre Paraschevi Epivatnîi, acum de nou tipărită ellinește și rumânește prin sârguințași cheltuiala Preacuvioșiei sale D. Nicodim arhimandritul Sf. Trei Ierarhi, și hărăzită Înaltpresfinției sale D.D.V.C.M.M. În typografia Sf. Mitropoliei a Iașului. Anul 1841.*

¹⁹ Părintele FILOTHEU BĂLAN de la Mănăstirea Petru Vodă mi-a semnalat o *Slavă* la vecernia Sfintei Paraschiva din manuscrisul *BAR rom. 61*, f. 128v, compusă de Filothei sin Agăi Jipei.

oficială în Mineiul lunii octombrie fiind în ediția de la Buda, 1805 (BRV 681), lucru menționat explicit de către editori în prefață²⁰.

Din evlavie, imnografia bizantină și post-bizantină nu s-a limitat niciodată la o singură slujbă a unui sfânt, de vreme ce, în lipsa tiparului, circulația lor a fost destul de dificilă, iar sfinților cu o lucrare puternică în Biserică li s-au compus, de cele mai multe ori la cererea unor Biserici ce îi aveau ca ocrotitori, nu doar un canon, ci de multe ori, serii de opt canoane pe toate glasurile. Am publicat astfel de canoane octoii în ultimii ani în colecția „Imnografie bizantină” a Editurii Doxologia, dedicate Mântuitorului Hristos, Sfântului Ioan Botezătorul, Sfântului Nicolae și multor alora, având ca autori pe cei mai remarcabili imnografi bizantini: Sfântul Ioan Mavropous, Sfântul Iosif Imnograful, Sfântul Andrei Criteanul, Sfântul Nicodim Aghioritul, și alții.

Se cuvenea ca cea mai populară Sfântă a Ortodoxiei contemporane să se bucure și ea de o cinstită imnografică pe măsură, încât propunerea părinților de la Mănăstirea Vatopedi, de a scrie o colecție de opt canoane paraclis, am simțit-o ca pe o adâncă lucrare duhovnicească a Sfintei Parascheva a Moldovei, împlinind în același timp o doxologie și dăruind hrană duhovnicească poporului evlavios. Mulțumim părintelui Efrem, egumenul Mănăstirii Vatopedi care a binecuvântat această lucrare, arătând încă odată că legăturile de veacuri ale Mănăstirii cu Iașul sunt și astăzi la fel de profunde, împotriva trecerii timpului.

PR. DRAGOȘ BAHRIM

²⁰ „Să mai fie înștiințată și aciasta, că unele slujbe ale unora din sfinți, ne fiind la Mineele cele grecești, nu s-au cercetat, precum iasteslujba sfântului Visarion întru aciastă lună, a sfintei cuvioasei Paraschevii la Octovrie și canonul al doile al sfântului Grigorie Decapolit la Noemvrie, și altele. Ci de s-ar afla întrânsele greșale, nu vom fi supt grăire de rău, căci noi am urmat numai izvodului grecesc cu îndreptările tălmăcirii și ale tipăririi.” (cf. ION BIANU, NERVA HODOȘ, *Bibliografia românească veche, II, 1716-1808*, 681, București, 1910, p. 460)

GLASUL 1

Tropare¹

Glasul 1. Τῆς ἐρημίου πολίτης. (Locuitor pustiului...)²

Paraschevo, podoaba cea de preț a fecioarelor,* acoperământul Moldovei,* necăjiților sprijinul,* izvorul de minuni dumnezeiești* ce curge pretutindeni nesecat,* aducând tămăduire și mângâieri* mulțimii credincioșilor,* Mirelui tău preadulce să te rogi,* celor ce fac pomenirea ta,* pacea Sa cea bogată să le dea* tainic în suflete.

Glasul 1. Τοὺς τρεῖς μεγίστους. (Pre acești trei luminători prea mari...)

În Țara Sfântă o vreme* ai petrecut, iar când îngerul* cel dumnezeiesc către tine* venind din cer poruncitu-ți-a* să te întorci în a ta țară degrabă,* ai plecat

¹ Un semn grafic, pentru a face împărțirea pe stihuri și implicit a regula cadența, este absolut obligatoriu în limba română cel puțin pentru o vreme mai îndelungată. Cântăreții noștri, încă nefiind obișnuiți cu metrica și neștiind podobiile și irmoasele cât privește melosurile lor, fără el, în lipsa partiturilor, nu se pot descurca. Am ales varianta cea mai lesne de observat – steluța roșie (*). Inclusiv în limba greacă există repere în privința cadenței și acestea sunt semnele de punctuație care nu mai au rolul obișnuit din limbă, acela de a fragmenta logic discursul.

² În menționarea bilingvă a podobiilor și a irmoaselor am ales cu bună știință așezarea întâi a podobiei sau a irmosului grecesc și apoi a celui românesc în paranteză și cu litere mai mici pentru a marca însemnătatea celor dintâi. Astfel, în vreme ce în limba română podobia și irmosul nu au efectiv nici un rol practic, ci doar unul strict decorativ, podobia și irmosul grec cuprind în ele toată melodia troparelor de sub el, chiar dacă nu au importanță cuvintele lor, prin ele se exprimă melodia pe care se cântă. Deci o podobie sau un irmos înseamnă o întregă partitură. De aceea se și pune, căci el stabilește melodia troparului. Altfel este inutil. La această stare de fapt s-a ajuns din pricina faptului că, în vreme ce imnografia grecească este una de creație, implicit și poezie, imnografia românească este total opusă, adică una de traducere și în proză, în care așa-zisele podobii și irmoase nu mai au această funcție – de a indica melodia – pentru că nu au structura metrică corespunzătoare unei creații literare ritmotonice în care există un echilibru și o armonie la nivel de stihuri, silabe și accente. Chiar dacă o traducere în proză exprimă sensul troparului original, totuși nu îi mai păstrează formula metrică.

îndată,* căci cu credință glasul său ascultat-i-ai*. Venind la Epivata,* te-ai desăvârșit în sfințenie,* căci și acolo trăit-ai* ca și îngerii, urmându-le*. Reaua pătimire smerită răbdând,* Paraschevo Maică, urcatu-te-ai* pre scara nevoinței* acolo unde toți se bucură.

Glasul 1. Ἐν Ἰορδάνῃ. (În Iordan...)

Strălucitoare te-ai arătat credincioșilor* cu viețuirea cea îngerească și dragostea* de Dumnezeu, iar meșteșugirile vrăjmașului* ai biruit minunat prin smerenie.* Nevoințele tale adevărat* pân'la scaunul Domnului s'au urcat.* Și neîncetat Îl rogi pe Hristos,* Paraschevo, să'Și verse mila Sa.

Canonul³

Peasna 1

Glasul 1. Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ.

(Cea împodobită cu dumnezeiasca slavă...)

În trecătoarea ta via-ță⁴, maică,* ai cugetat neîncetat* la cele veșnice,* sufletul și trupul tău* neîntinate ți-ai păzit* și'n cămările cerești* ale preadulcelui Mire,* Dumnezeul Cel Ce te-a ales* să'I fii mireasă, mutatu-te-ai.

Stih: Cuvioasă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi.

Prin viețuirea cea pustnicească* te-ai curățit și ai primit* lumina harului* care arătat-te-a* în întuneric ca o stea* neapusă strălucind* mai luminos, Paraschevo,* decât soarele cel de pre cer,* Moldovei slava și lauda.

Prin înfrânare topindu'ți trupul,* ți-ai întărit chiar mai vârtos* ca fierul sufletul* care, curățindu-se,* dumnezeirii s'a făcut,* Paraschevo, vrednic vas* înmiresmat de virtutea* ce iubit-ai și ai împlinit,* păzind poruncile Domnului.

În neputințe, necaz și boală,* în întristările ce vin* asupra cetelor* binecredincioșilor* ce pomenirea ta îți fac,* Paraschevo, te rugăm* să îi ajuți izbăvindu'i* cu solirile tale de foc,* cetății Iașilor pavăza.

Slavă...

Ca un șuvoi nesecat asupra* dreptcredincioșilor să'ți verși* mereu minunile,* trupul izbăvește-le* de neputințe și de boli,* iară sufletul spre cer* să le conduci, Paraschevo,* cu lumina ce ți-a dăruit* Hristos, luminii Părintele.

³ După catavasiile grecești de la Canonul I al Adormirii Maicii Domnului întocmite de Sfântul Cosma Melodul (+750). În română până acum au mai fost folosite doar la slujba Sfântului Efrem Katunakiotul (14/27 februarie), în ediția îngrijită de Mănăstirea Diaconești.

⁴ Cratima aici, ca și în alte cazuri în care ortografic nu trebuie pusă (*via-țã, vi-a-țã*), a fost folosită intenționat pentru a marca din rațiuni de metrică necesitatea unui diftong sau a unui hiat.

Și acum... Bogorodișna

Cu a Părintelui voie, Maică,* L-ai zămislit în feciorie* om pre Fiul Său* Care dăruitu-ne-a* ca un puternic Dumnezeu* izbăvirea de blestem,* iar stricăciunea stricat-a* și făcutu-ne-a moștenitori* în veci ai linei lumini a Lui.

Peasna a 3-a

Ἡ δημιουργική. (Cela ce ești Făcător...)

Lacrimi ca un izvor,* când ai viețuit în pustie,* au curs în taină din ochii tăi* și cu ele sufletul* și mai curat, fecioară, ți-ai făcut,* dar Mântuitorului* încredințându-l spre sfințirea lui.

Bătăile de piept* și neîncetatele lacrimi* aduse jertfă Stăpânului* din prinosul dragostei,* desăvârșirii calea ți-au deschis,* iară curățenia* ți-a dăruit cununa cea veșnică.

Valurile lumești* și deșertăciunea ce trece* văzând lăsat-ai, iar sufletul* lui Hristos adusu-l-ai* și logodită, Maică, doar cu El,* Raiul și sfințenia* cu vrednicie agonisitu-ți-ai.

Pentru a viețui* după a Stăpânului voie,* lăsat-ai lumea și slava ei* și, arzând de dragoste,* în rugăciuni și post ai petrecut,* trupul tău și sufletul* făcându-ți case ale sfințeniei.

Slavă...

Celor rățăciți* și înviforați de ispite* te faci lumină când gura lor* îți sărută moaștele* nesticăcioase care minunat* pururea cu harul lor* precum o pavăză îi acoperă.

Și acum... Bogorodișna

Trupul cel omenesc,* să își mântuiască făptura,* Hristos, Puterea Părintelui,* negrăit din trupul tău* cel fecioresc luat-a ca un bun,* nouă aducându-ne* prin întrupare Împărăția Lui.

Sedelne

Glasul 1. Τὸν τάφον σου Σωτήρ... (Mormântul Tău, Mântuitorule...)

Cu râvnă l-ai urmat,* Paraschevo fecioară,* în via-ța de aici* Dumnezeului nostru* și dincolo cununile* biruinței primitu-ți-ai,* unde cetele* neadormiților îngeri,* veselindu-se* în desfătarea cerească,* Îi laudă numele.

Slavă... Și acum... Bogorodișna

Pre tine te numim* Născătoare Fecioară,* căci tu L-ai zămislit* feciorește pre Domnul,* Cel Care fecioria ta* ți-a păzit întru naștere,* și asemenea,* și după naștere, Maică,* arătat-te-ai* tuturor fecioară* cu trupul și sufletul.

Glasul 1

Tropar.

Glasul 1. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Glas $\frac{\text{Π}}{\text{ϩ}}$ Πα

(Π)

Pa ras che vo po doa ba cea de preț a fe cioa re lor
a co pe ră mân tul Mol do o vei $\frac{\Delta}{\text{Ω}}$ ne că ji i ți
lor spri ji nul $\frac{\text{Π}}{\text{ϩ}}$ iz vo rul de mi nuni dum ne ze iești $\frac{\Delta}{\text{Ω}}$ ce cur ge
pre tu tin deni ne se cat $\frac{\text{Π}}{\text{ϩ}}$ a du când tă mă du i i
re și mân gâ ieri mul ți mii cre din cio și lor $\frac{\text{Π}}{\text{ϩ}}$ Mi i re lui tău
prea dul ce să te rogi $\frac{\Delta}{\text{Ω}}$ ce e lor ce fa ac po o me ni rea
ta $\frac{\Delta}{\text{Ω}}$ pa a cea Sa cea bo ga tă să le dea tai nic în su u fle e
te $\frac{\text{Π}}{\text{ϩ}}$

Același. Pe larg.

După melosul ieromonahului Teofan Vatopedinul.

Glas $\frac{\text{Π}}{\text{ϩ}}$ Πα

(Π)

Pa ras che e vo po o doa a a ba $\frac{\Delta}{\text{Ω}}$ cea de preț
a a fe cioa re e lor $\frac{\Delta}{\text{Ω}}$ a co pe ră mâ ân tu

ul Mol do o o vei Δ ne că ji i i i ți i

lo o or spri i ji i nu ul Π iz vo ru ul de mi nu

uni dum ne ze e iești Δ ce e cu ur ge e pre tu ti

in deni ne se e ca at Δ a du câ ând tă ă (Δ)

mă ă du u i i i re și i mân gâ â ie eri Δ mul ți (Π)

i i mii cre e di i in cio o o și i lo

or Π Mi i re lui tău prea du ul ce să te e

rogi Δ ce e e lor ce fa a ac po me e ni i rea (Δ)

ta a Δ pa a a a a cea Sa cea bo ga tă ă să (Π)

le e dea a a a a Δ ta ai ni ic î în Δ

su u u u fle e e te Π

Același. Pe larg.

După melosul din Mousikón Apánthisma (1904).

Glas $\Pi\alpha$

(Π) a ras che e vo po doa a ba cea de pre e eț

 a a fe cioa re e lo o or Δ a co pe ră mâ

 ân tu ul Mol do o o vei Δ ne că ă ji i i i

 ți i lo o o or spri i ji i nu ul π iz vo

 rul de mi nu uni dum ne ze e iești Δ ce e cur ge e pre

 tu ti in deni ne se e ca at Δ a du că ând

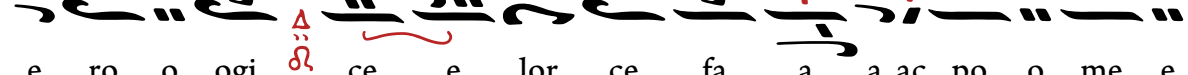
 tă mă du i i i i re și mân gâ â ieri Δ mu ul

 ți i mi ii cre e di i i in cio o o și i

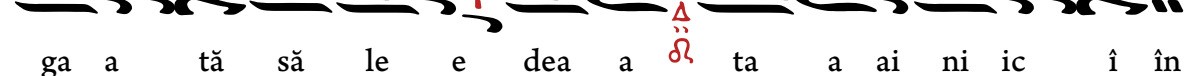
 lo or π Mi i i re lui tău prea du ul ce să te

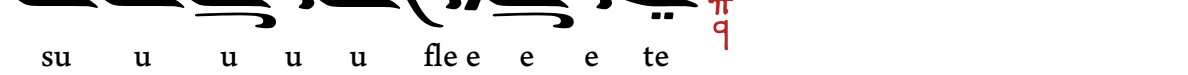
 e ro o ogi Δ ce e lor ce fa a a ac po o me e

 ni i rea ta a Δ pa a a a a cea Sa cea bo

 ga a tă să le e dea a Δ ta a ai ni ic î în

 su u u u u fle e e e te π